

Vi er
allesammen
tossede

Ebbe Iversen.
A/S SCALA FILM præsenterer

Den danske lystspilfarce

VI ER allesammen TOSSEDE

PERSONERNE:

Alex Alexandersen, repræsentant... *Kjeld Petersen*
Fru Alexandersen, hans mor *Jessie Lauring*
Birthe Alexandersen, hans kone ... *Birgit Reimer*
William Frandsen, Birthes bror ... *Buster Larsen*
Knudsen, spovognskonduktør *Dirch Passer*
Ligningsinspektøren *Bjørn Puggaard-Müller*
Landbetjenten *Keld Markuslund*
Cirkusdirektøren *Sonny Benneweis*
Overbetjenten *Jørgen Beck*
Politiassistenten *Bjørn Spiro*
Lægen *Emil Hass Christensen*
Overlægen *Preben Mabrt*
Reservelægen *Holger Munk*
Plejemor *Anna Hagen*
Frik. Hilding *Lis Adelvard*
Fru Jørgensen *Hedvig Schad*
Overbetjent Mogensen *Ole Monty*
Betjent *Carl Ottosen*
Fotografen *Chr. Arhoff*
Dommeren *Mogens Brandt*
Betjent *Egon Brønnum Jacobsen*
Politolægen *Povl Wöldike*
Alex Alexandersen, som barn ... *Marteng Petersen*

Manuskript:
Arvid Müller og
Aage Stentoft

Instruktion:
Sven Methling

Musik:
Sven Gyldmark

Dekorationer:
Kai Rasch

Fotografi:
Aage Wiltrup

Tonemester:
Arne Lintner

Regissør:
Niels Holm

Udlejning:

A/S ASA
FILMUDLEJNING

Damekostumer er leveret af

Fonnesbech

VI ER ALLESAMMEN TOSSEDE -

fastslår repræsentant Alex Alexander, efter at han er gået gennem velfærdsstatens maskineri som et stykke skært kalvekød gennem en kødmaskine.

En dejlig sommerdag med sol og høj himmel, som pludselig for mørkes af skattevæsenets tunge skyer.

Hvad hjælper det, at man har en yndig kone derhjemme i det lille hyggelige rækkehus, når skatteskruen klemmer sit jernbånd strammere og strammere om en?

Ebbe Iversen

Ovenikøbet på ens 5-års bryllupsdag!

Alexander må ha' luft!

Ud i folkevognen – ud i skoven – ud på landet – væk fra byen med de truende sorte mænd langs det af ham selv betalte kostbare palisandertræs-forhandlingsbord i det ligeledes af ham selv betalte luksuøst indrettede torturkammer (12 x 8 meter, parketgulv, 24-armet malmlysekroner, dybe marmorbelagte vindueskarme og skønne portrætmalerier af de afgåede borgmestre på de pragtfulde teaktræsvægge), som på stueplanen nede hos portneren beskedent kalder sig for 1ste sal, værelse 17.

På sin fortvivlede jagt efter trøst eller bare lidt fred i naturen møder Alexander fem firbenede kammerater, der kommer til at spille en gennemgribende rolle i hans tilværelse de næste måneder.

Lovens arm – der har et øje på hver finger og et øre på hver negl, og som derfor ser alt, hører alt og reagerer lynhurtigt og naturligvis absolut ufejlbarligt overfor alt, hvad den møder på sin vej i den af hr. Alexander betalte skinnende Opel-Kapitän med politilygterne på – etablerer forbindelse mellem ham og en af landets mest agtede videnskabsmænd, en kapacitet på sit område, suveræn indenfor sit felt.

Ved hjælp af videnskabelige billedtavler, dybe samtaler på to-

mandshånd, ved at lægge hele sit sjæleliv blot, sprætte sit *eget Jeg* op fra sin tidligste barndom til sin seneste manddom og lægge det frem for den kloge videnskabsmand, der mere end nogen anden kender menneskesindets mysterier og indviklede labyrintgange, lykkes det omsider Alexander at opnå den ro og balance, den indre fred, der kendetegner et sundt og lykkeligt menneske.

Ja, hans ophold i den videnskabelige verden smitter i den grad af på hans omgivelser, at hans kompleksede svoger og hypokondride moder kaster alle hæmninger og danser livsglædens dans.

Solen skinner og himlen er højere end nogensinde!

- - - Men, ak!

Pludselig dukker de fem godmodige, tungtgående kammerater fra sommerdagen på den støvede landevej op igen og vælter det hele.

Videnskaben får nervøse ansigtstrækninger og prøver at skubbe ansvaret over på lovens arm, der taber det ene øje og hænger afmægtigt med ørerne.

Den strenge dommer i den dystre retssal prøver at trænge til bunds i mysteriet og aner efterhånden også ganske givet sagens rette sammenhæng, men nøjes med stiltiende og med et lille usynligt smil at give repræsentant Alexander ret, da han sluttelig endnu engang slår fast, at

»Vi er allesammen tossede« - -

- både han selv og hans værdige kolleger -
- fra videnskab til sporvognskonduktør -
- også De, højtærede publikum -
- og ikke mindst Deres ærbødige

Müller & Stentoft.

